

N:o 75.

Af herr **M. Andersson** i Löfhult, om ändring af 60 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Det är väl bekant, att väghållningsskyldigheten på landet är en tung börda för dem, som enligt nya väglagen äro skyldige att in natura underhålla allmänna vägarna, både lands- och bygdevägarna, med bronning. På många ställen måste grus till bronningen hemtas lång väg och till jordegaren betalas ganska dyrt. Härtill kommer underhåll af broar och vägtrummor äfvensom att hålla vinterväg öppen genom snöskottning och snöplogning.

Väl hafva andra vissa beskattningsföremål skyldighet att deltaga i väghållningskostnaden, dock endast till en fjerdedel motsvarande jordbruksfastighet.

Vid nya väglagens antagande har Riksdagen och regeringen ansett, att väghållningsbesväret på landet icke bör åligga endast den i mantal satta jorden, utan fördelas äfven på andra beskattningsföremål, och enligt § 60 i väglagen skall årligen af statsmedel utbetalas en tiondedel af den uppskattade kostnaden för vägunderhållet in natura. Jag anser detta statsbidrag dock för knappt tilltaget, då arbetslönerna för arbetare och dragare nu äro ganska höga. På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå, att Riksdagen besluter,

att första momentet i § 60 i väglagen skall ha följande lydelse:

§ 60.

Utaf den för vägunderhåll in natura uppskattade kostnad lemnas en femtedel af statsmedel, hvilket bidrag utbetalas till vederbörande vägstyrelse för att på lämpligt sätt tillhandahållas dem, som berörda vägunderhåll bestrida.

Andra momentet lika som förut.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 26 januari 1899.

Magnus Andersson.